

Detaller og stiller for strenge og i mange Tilfælde ganske unødvendige Bestemmelser. Det ligger i Sagens Natur, at et samvittighedsfuldt Livsforsikringsselskab vil tilraade Indenrigsministeriet at tage den lavest mulige Rentefod for de Kapitaler, som et Selskab har; det er jo nødvendigt over for de Selskaber, som intet Reservefond have, som have Tariffer, der ere paa Grænsen af det tilladelige eller paa anden Maade ere temmelig tarvelig funderede. Men fordi det er nødvendigt over for nogle enkelte Selskaber, deri ligger ikke, at det er nødvendigt over for de velfunderede Selskaber. Der er ikke det mindste til Hinder for, at et Selskab kan have en noget anden Rentefod end den Maksimumsrentefod, som Inspektøren foreslaar, og dog høre til de solideste af de solide, og i saa Fald er det ærgerligt alligevel at skulle underkastes disse Bestemmelser. I det hele taget skulde de solide Selskaber ikke stilles saaledes, at de hvert Øjeblik maa underkaste sig unødvendige Forandringer.

Det Punkt, som det ærede Medlem for Frederiksberg omtalte under § 10, hvor der staar, at den af Forsikringsinspektøren valgte Læge skal være berettiget til „at foretage Prøver med Hensyn til Selskabets Antagelsesregler, bl. a. paa den Maade, at han undersøger de forsikredes Begæringer om Forsikring og de af deres Læge givne Oplysninger om deres Helbredstilstand“, kan jeg kun udtale mig hypotetisk om. Jeg er nemlig ikke sikker paa, at ikke en saadan Bestemmelse eller en lignende er ret nødvendig, og er den det, maa man jo finde sig i den; men hvis den ikke var det, vilde jeg rigtignok anse det for et ret betydeligt Gode, for det kan godt tænkes, at den kan bevirke, at mange af de dygtigste og bedste Læger ikke vilde sig knytte til Livsassurance-selskaber. Det er nu en Gang saaledes, at de dygtigste og samvittighedsfuldeste ogsaa ere de ærekæreste, og der kan være noget meget ydmygende for de dygtige, ansete Læger ved en saadan Bestemmelse.

Det er altsaa muligt, at Lovforslaget, som det er nu i Øjeblikket, gaar noget for vidt i at kræve Garantier paa Omraader, hvor det er unødvendigt; jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind paa det, da jeg mangler Sagkundskab til at bedømme det. Men der er eet Punkt, som forekommer mig at være et Hovedpunkt, og hvorfor jeg har taget Ordet ved denne Lejlighed, og et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg har Grund til at anke over Forslaget. Det er med Hensyn til Stillingen

for Aktieselskaberne eller Selskaberne med begrænset Ansvar sammenholdt med de gensidige Livsforsikringsselskabers Stilling. Thi her forekommer det mig, at man har begunstiget Aktieselskaberne lidt vel meget paa de gensidige Selskabers Bekostning. Det er allerede omtalt af begge de foregaaende Talere, at der ikke forlanges nogen bestemt Minimumssum for Aktieselskaber. Jeg vil her sige, at der maa dog mindst kunne skydes saadan noget som en halv Million til eller tegnes et saadant Beløb, thi man maa huske paa, at et Aktieselskab har Udsigt til Gevinst, og naar man med en saadan Udsigt ikke kan faa denne halve Million, maa man gaa ud fra, at det ikke er de rigtige Folk, der have faaet fat paa Sagen. Jeg vil ogsaa af Hensyn til, hvad der er sagt om, at det tegnede Beløb ikke altid er saa sikkert, bemærke, at 10 pCt. indbetalte af $\frac{1}{2}$ Million er lovlig lidt. Har man kun $\frac{1}{2}$ Million tegnet, burde det være 20 pCt., altsaa man bør forlange et Minimum af 100,000 Kr. for Aktieselskabers Vedkommende. — Ganske særlig lægger jeg ogsaa Vægt paa, at udenlandske Selskaber maa kunne stille Depositum. At der forlanges i § 1, at de gensidige Selskaber skulle stille et Beløb i Depositum, har jeg selvfølgelig ikke noget imod, det er en fuldstændig fornuftig Bestemmelse, thi enhver skal ikke kunne gaa hen og lave et saadant Selskab, men i Stedet for, at Lovforslaget viser hen til §§ 11 og 12, som det sker i § 1, 3dje Stykke, vilde jeg rigtignok meget foretrække og bestemt anbefale, at man satte f. Eks. noget saadant: „Naar Selskabets fornødne Formue har naaet en bestemt Størrelse, f. Eks. 100,000 Kr., skal Depositum tilbagegives Selskabet“. Og i hvert Tilfælde er jeg da bestemt imod, at man stiller de gensidige Selskaber ganske lige med Aktieselskaber i § 12 med Hensyn til den Sikkerhedsfond, der skal være til Stede; thi det er jo ikke nødvendigt. Et gensidigt Selskab, som har ordentlige Tariffer, og som har faaet nogen Udbredelse, er faktisk det sikreste af det sikre, og der behøves i Virkeligheden intet som helst Sikkerhedsfond, medmindre de love de forsikrede Bonus, for saa er det en anden Sag, saa maa de gaa ind under de almindelige Bestemmelser. Selskabet „Danmark“ f. Eks., der jo er gensidigt, bliver naturligvis ikke berørt af saadanne Bestemmelser som her og kan for saa vidt tage det let, og for at undgaa Misforstaaelse vil jeg udtrykkeligt tilføje, at det Selskab, for hvis Repræsentantskab jeg har den Ære at